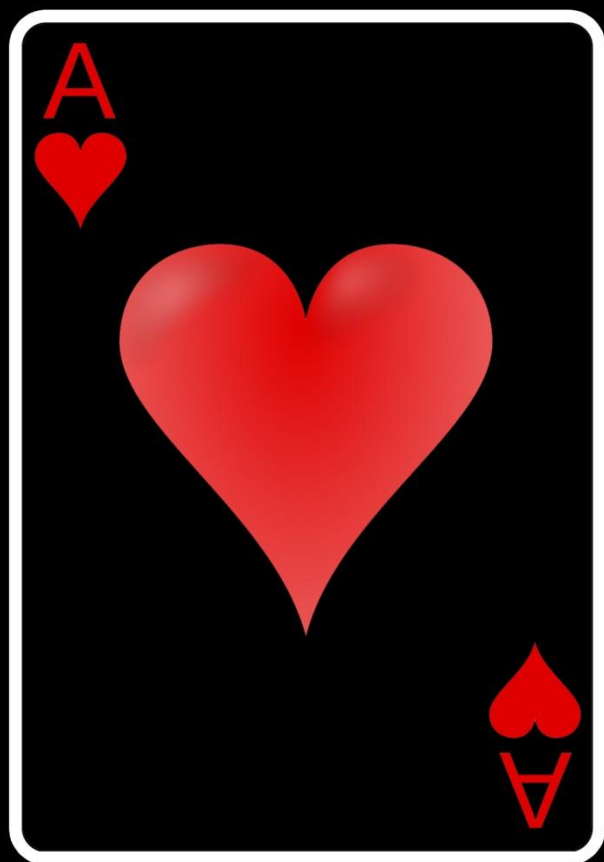

ZAHRAJME SA NA NEVERU

TOMÁŠ BENÍK

Tomáš Beník

**ZAHRAJME SA NA
NEVERU**

Copyright:

Autor: Tomáš Beník

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-537-8 (ePub)

978-80-7512-538-5 (mobipocket)

978-80-7512-539-2 (pdf)

1

„Vítame všetkých televíznych divákov v našej relácii Silvester 2014! Taktiež tu vítam všetkých hostí, ktorí prijali...“

Silvester. Už zase. Človek, tak ako vždy, sa rozlúči so starým rokom, aby o polnoci, za zvuku a svetelných efektov čínskych výbušnín, privítal so šampanským v ruke ďalší rok s veľkým presvedčením, že bude lepší ako ten predchádzajúci. Tiež som mala takýto názor až do Silvestra tohto roka. Tento rok bol totiž niečím výnimočný. Udalosti, ktoré sa udiali, ma prinútili dúfať, že aj napriek ich šťastnému vyvrcholeniu pretrvá tento perfektný stav aj naďalej.

„Zlato, pod' ku mne!“ zavolať na mňa môj manžel z pohovky.

Konečne ma vytrhol z mojich myšlienok. Uvedomila som si, že stojím pred televízorom a môjmu mužovi bránim v pozorovaní programu. Neostávalo mi nič iné, ako si k nemu sadnúť. K môjmu takmer stratenému pokladu. K tridsaťpäťročnému fešákovi s vypracovaným telom a hnedou hrivou, vždy česanou dozadu.

Jeho nádherná tvár však bola na čas znetvorená modrinami. Moje telo sa ocitlo hneď vedľa jeho. Objal ma za ramená svojou pravou rukou. Keby na nej ešte nebol obväz, ani by som nepovedala, že bola pred pár dňami vykrútená.

„Chceš šampanské?“ opýtal sa.

„Teraz nie. Ale víno by mi padlo.“

„Červené alebo biele?“

„Červené.“

Vstal z pohovky, prešiel okolo stola, a zamieril na chodbu. Volá sa Milan. Pre niekoho celkom obyčajné meno, avšak pre mňa znamená celý môj svet. Takmer sa mi ho podarilo stratiť. Kto by potom zahnal moje zúfalstvo? Kto by ma mohol ešte milovať, ak nie on?

Teraz viem, že spomienky, ktoré by mali byť človeku skryté, sa vždy v pravý čas vyjavia v celej svojej sile. Moja pravá dlaň pretrela modré oči. Ako keby sa snažila z nich zotrieť tie spomienky, premávajúce sa pred očami.

„... a teraz si spomenieme desať najsmiešnejších okamihov tohto roka!“ ozval sa moderátor z televízie.

Ten zázračný predmet japonskej výroby ma zbavil tých myšlienok. Ďakujem mu z celého srdca!

„Tak som našiel nejaké Bordeaux. Môže byť?“ opýtal sa, keď sa zjavil predom mnou s fľašou v ruke.

„Samozrejme.“

Ani na okamih nezaváhal. Zobral vývrtku a za pár sekúnd otvoril s pokojom Angličana fľašu. Najprv nalial mne, potom sebe.

„Tak na čo si pripijeme?“ opýtal sa, keď sme obidvaja držali poháre s vínom.

„Na nás, môj najdrahší!“

„Máš pravdu. Na nás,“ odpovedal a jemne štrngol svojim pohárom o môj.

Znova sedel vedľa mňa, znova ma objal. Znova som si odpila, no potom môj pohár smeroval na sklenený stôl pred nami. Moje oči sa znova pozreli naňho. Elegantné čierne nohavice, fialová košeľa... aspoň doma by sa mohol normálne obliecť. Potom sa moje oči zastavili na mne. Modré, úzke šaty, končiace pár centimetrov nad kolenami, s veľkým výstrihom. No dobre, ani ja nie som oblečená v domácom. Znova ten pohľad naňho.

Spomienky, ktoré pred pár sekundami zmizli, sa znova objavili.
A tentoraz ich nepreruší nič...

2

Všetko sa to začalo 21. marca. Konečne nastala jar, aj keď teplomer a počasie za oknami nášho luxusného bytu hovorili niečo iné. Sneh, teplota pod nulou. Úplné jarné počasie. Nervózne som sa pozrela na hodiny na stene. Zistenie času vyvolalo vo mne ešte väčšiu nervozitu. Bolo pol piatej. O piatej máme byť na oslave narodenín mojej sestry, a môj manžel zase mešká. Kde môže byť? Čakám ho už o tretej. Keby som nemala auto v servise, moja nervozita by neexistovala. S manželom by som si to vybavila potom. Aj tak by mi povedal výhovorky v štýle „...mali sme poradu,“ alebo „... mal som dôležité jednanie.“

Mal by si už konečne vymyslieť inú výhovorku. Každá žena by ho začala podozrievať z nevery. Už aj mňa pochytili takéto myšlienky. Ale stále mu verím. Vždy ma niečím presvedčí. Raz je to luxusnejšia večera, inokedy výlet... A tak ďalej.

Zrazu zarachotili kľúče vo vchodových dverách.

„Miláčik, som doma!“ ozval sa jeho sladký hlas v predsieni.

„Kde si bol?“ zaznela moja otázka s hlasom policajnej vyšetrovatel'ky.

„Kde by som bol... V práci! Mali sme zasadanie.“

A je to tu opäť! Od tejto chvíle moja dôvera v môjho manžela klesla o desať percent. Avšak podozrenie, že má inú, vzrástla o dvadsať percent. Pozrela som sa do zrkadla. Moje oči uvideli nádhernú, mladú ženu s dlhými hnedými vlasmi, voľne zakrývajúcimi ramená, v tmavozelených šatách po kolená. Žeby takúto ženu podvádzal? To sotva...

Zrazu sa objavil za mnou a pobožkal ma na krk. Najprv som sa mierne zľakla, no napokon ma jeho umenie zvädzania donútilo nechať ho pokračovať v jeho činnosti. On však prestal a pozrel sa do zrkadla.

„Si nádherná,“ povedal svojim sladkým hlasom.

Otočila som sa a moje ruky jemne objali jeho šiju. Nasledoval bozk na pery.

„Ako si sa mal v práci?“

„Výborne! Ozaj. Niečo som ti priniesol.“

Vytrhol sa z môjho zovretia a smeroval znova na chodbu. Po chvíli sa vrátil s kyticou ruží.

„Tie sú nádherné. Ľubica bude mať radosť,“ povedala som s úsmevom.

„Nekúpil som ich tvojej sestre. Tie sú pre teba.“

„Vážne?“

„Áno. Sú tvoje.“

Prestala som ho podozrievať z nevery. Začínam prekypovať šťastím. Tak u ženy je normálne, že sa nálady zmenia z minúty na minútu.

„Idem ich dať do vázy.“

„To by si mala. Aby neuvädli. Potom môžeme vyraziť.“

„Dobre, že si povedal. Mali by sme sa poponáhľať.“

Rýchlo som schmatla prázdnu sklenenú vázu zo stola a utekala do kúpeľne. O chvíľu už stála váza s ružami na stole v obývačke. Také boli nádherné. Nemohla som od nich odtrhnúť zrak.

Vtom mi niečo preletelo hlavou. Tak dlho mi žiadne kvety nekúpil, a zrazu mi prinesie veľkú kyticu?

Predsa mi ich priniesol mi ich z lásky. Alebo nie? Takéto kytice však prinášajú chlapi len v tom prípade, keď si chcú vyžehliť nejakú nerest', ktorú spôsobili svojej manželke. Je to predsa všeobecne známy jav, známy len nám, ženám. Je to jednoduché. Taká hra na manželkinu psychiku. Ich nežnejšia polovička, okúzlená takým darom, nepríde na nič, a oni s čistým svedomím môžu páchať ďalšie neresti... Čo ma to napadá? To by mi nikdy neurobil. Ved' len mňa miluje! Dokonca mi to sľúbil pri oltári!

Pozrela som sa na svoj svadobný prsteň. Slzy sa mi začali tísnuť na očiach. Z posledných síl ich zastavila moja vôľa. Ved' nemám žiadne dôkazy o jeho nevere. Pokiaľ ich nebudem mať, tak manžel mi nie je neverný a hotovo. Nebudem ako tie hysterické potvory, prenasledujúce svojich manželov na každom kroku.

„Miláčik, čo sa deje?“ prerušil ma z myšlienok Milan.

„Ale nič. Len obdivujem tie ruže.“

„Mali by sme už ísť,“ poznamenal.

„Hej. Už ideme.“

Prišla som k nemu. Usmial sa na mňa.

„Trochu si ťa upravím.“

„Ale ved' vyzerám perfektne.“

Aj vyzeral. Drahý oblek. Drahé poltopánky. V jeho zamestnaní je oblek ako uniforma.

„Ukáž! Golier máš trochu rozhádzaný.“

„Čo? Nie, nie. To je dobré, to...“

„No tak! Nech vyzeráš ako...“

Stačil mi len jeden pohľad. Len jedno mihnutie okom, plus tá šmuha od rúžu na golieri jeho košele, nepatrne pripomínajúca pery, a všetky pochybnosti sa do bodky naplnili. Všetko zrazu vražedne sedelo.

„Čo to je?!“

„Ja ti to vysvetlím...“

Prásk! Silno zaznela facka na jeho líci. Úder bol taký silný, že si Milan, inak silný chlap, sadol na pohovku.

„Ty neverná sviňa!“ zakričala som naňho.

„Upokoj sa, prosím ťa! A nekrič!“ prosil ma Milan.

„Nech to počujú všetci! Nech počujú, ako sa ťaháš s nejakou štetkou za mojím chrbtom!“

Milan prudko vstal a schytil ma za ruky.

„Upokoj sa!“

„Pusti ma, ty sviniar!“

„Ja som ti nebol neverný!“

„Nie? Mohla som to tušiť! Stále si prichádzal domov neskoro. Stále si sa vyhováral. A teraz toto!“

„Ja ti to...“

„Nič mi nevysvetľuj!“ zaznel môj ukričaný hlas cez celú bytovku. Odišla som do našej spálne. Dvere za mnou sa silno zabuchli. Slzy, doteraz zadržované, vytryskli ako dva rozvodnené potoky, a rozmazali čiernu farbu z mojich rias po celej tvári. Lahla som na posteľ a plakala. Prišlo totiž kruté uvedomenie. Celý môj harmonický svet sa zrútil ako domček z karát.

3

Na oslavu narodenín mojej sestry som nakoniec išla bez manžela. Ten smrad, dúfam že bude už čoskoro exmanžel, mi aspoň nechal kľúče od svojho auta na stole a sám odišiel. Je mi jedno, kam.

Cestou manželovým čiernym BMW som sa dala trochu dokopy. Predsa len, cesta z Bajkalskej ulice do Záhorskej Bystrice trvá nejakú tu minútu. Meškala som len päť minút, čo bol na moje pomery veľký úspech.

Cestou ma ale chytali čudné myšlienky. Naozaj ma môj manžel podviedol? Nebolo všetko unáhlené? Ale ako by sa čistou náhodou vzal rúž na jeho košeli? Bud' je totálne nešikovný, čo je fakt, alebo mu ho tam vtisla nejaká fl'andra, keď ho bozkala po krku. Ale to by mal aj krk od rúžu. Žeby si tu jedinú škvrtu na košeli nevšimol? Blbec jeden...

Ešte šťastie, že sa moje premýšľanie vždy vypne v ten správny čas. Keby sa nevypllo, musela by som prechádzať cez niekoľko

okolitých ulíc, aby sa moje auto opäť zjavilo pred domom, kde býva moja sestra. Iní ľudia by sa dokázali otočiť na konci ulice alebo na najbližšom voľnom parkovacom mieste, ale toto nie je môj prípad. Sama sa čudujem, ako sa mi pred pár rokmi podarilo preklúčkovať s autom pomedzi kužele, zaparkovať a dostať vodičák. Asi to bolo tým, že policajt bol zaneprázdnený telefonovaním a inštruktor mojím výstrihom. Tak som si šťastne odpovedala.

Na oslave nechýbali, samozrejme, otázky na môjho manžela. Mám sto chutí zakričať, že ma podviedol, ale ovládla som svoje pudy a s úsmevom odpovedala na otázky. Len moja sestra na mne cítila, že je niečo v neporiadku. Vždy vycíti, keď visí vo vzduchu problém. Ja to dokážem vycítiť tiež. Je to dar, ktorý máme len my dve rozvinutý viac, ako ostatní.

Keď už oslava dospela do bodu, v ktorom všetci hostia sedeli, popíjali, pozerali televízor, nudili sa, využila Ľubica príležitosť a zavolala ma do kuchyne.

Keď som sa zjavila v kuchyni, schytila ma za ruku a odtiahla ma do spálne.

„Tak čo sa deje?“

„Čo by sa malo diať?“

Pre túto blondínku so zelenými očami som ako otvorená kniha.
Nemalo zmysel zapierať.

„Nie. Ja neviem, či ti to mám povedať.“

Chytila ma za rameno.

„Povedz mi to. Neboj sa.“

Znova mi začali tiecť slzy z očí.

„Preboha! Tak čo sa deje? No tak!“

„Milan ma milenku!“ vyhrýkla som rozplakaným hlasom ako malé dieťa.

„Tak toto ti urobil? Hajzel jeden hnusný...“ povedala prekvapene a objala ma. „A ako si na to prišla?“

„Vieš, už dlho som rozmýšľala nad tým, prečo chodí z práce neskoro. Stále samé výhovorky. Ale ešte stále som mu verila. Dnes som však našla rúž na jeho košeli...“

Plač mi znemožnil ďalšie rozprávanie.

„A odkedy chodil tak neskoro?“ spýtala sa a utrela vreckovkou slzy z mojej tváre.

„Asi od začiatku tohto roka.“

„Tri mesiace? Ten jeden drzý, nafúkaný...“

Vtom sa zjavil v izbe jej manžel. Menší, trochu širší, so širokými ramenami a mocnými rukami, ale inak veľmi vtipný a veselý človek. Mal na sebe čierne tepláky a zelené tričko.

„Čo sa stalo?“

„Ale nič, macko,“ odpovedala moja sestra.

„No, nebudem sa do toho miešať. Len som sa prišiel pozrieť, že kde si, lebo chceme otvoriť ďalšiu fľašu a čakáme len na najkrajšiu oslávenkyňu,“ oznámil s úsmevom.

„Hneď tam prídeme,“ povedala Ľubica a poslala mu božtek. On jej bozk opätoval a opustil nás.

„Jarko je právnik. To predsa vieš.“

„Čo? Nie...“ zaznel môj plačlivý hlas, spúšťajúci ďalšie potoky slz.

„Tak sa vyplač. Na niečo prídeme. Uvidíš. Ak budeš chcieť, môžeš byť teraz u nás. Máme voľnú jednu izbu.“

Tak toto nie! Nebudem sa pred tým chrapúňom schovávať! Toto jej aj poviem.

„Nechcem sa pred ním schovávať...“

„Schovávať? Prečo schovávať? Napadlo mi, že by bolo lepšie, keby si dnes spala u nás. Pretože keby si spala vo svojom byte, mohlo by to mať pre teba zlé psychické následky. Už veľa žien som musela od tohto liečiť. A on? On by ťa už nemal zaujímať. Keď chce, nech si ide za tou svojou mrchou! Asi za ňou išiel, čo?“

„Ja neviem. Je mi to všetko jedno. Pre mňa už neexistuje!“

„Na druhej strane je to tvoj manžel. Vysvetlil ti, kde bol?“

„Nie.“

„To ti ani nevysvetlil, kde bol?“

„Nechcela som to počuť.“

„Neplač! Pod! Utriem ti slzy, a pôjdeme na to víno. To ti pomôže.“

Utrela mi slzy. Podarilo sa mi trocha sa upokojiť. Vrátili sme sa naspäť do spoločnosti.

4

Moja myseľ, ovplyvnená mojim zničeným svetom, sformulovala vo mne nádhernú myšlienku: „Tak dlho je človek oslňovaný krásou klamu, až z neho celkom oslepne. A keby ešte náhodou videl, skutočný obraz v ňom vyvolá smrť.“ Presne takto som sa cítila. Podvedená a ponížená. Môj mozog ma čím ďalej tým viac zrádzal. Ako keby už nechcel pracovať.

Keď oslava skončila a hostia odchádzali, chystala som sa aj ja ísť domov. Moje telo ma však prestalo poslúchať. Nechcelo sa odlepiť od koženého gauča. Ihneď si to všimla Ľubica.

„Ja som vedela, že ostaneš,“ podotkla.

„Ale ja...“

„Nemusíš sa snažiť. Ako psychologička, dávajúca dohromady pošramotené duše rozvedených žien a mužov, poznám tento stav. Neboj sa! To prejde...“

Ešte šťastie, že máme v rodine takú špecialistku na rozvody. Teda po duševnej stránke. Po právnej stránke je na túto situáciu pripravený jej manžel. Mohli by si založiť firmu Rozvod s.r.o. Ešte im chýba spriaznený sudca do partie...

„Pripravila som ti posteľ,“ ozvala sa po pár minútach Ľubica z vedľajšej miestnosti.

„Ale to si nemusela. Dnes budem spať u teba,“ ozval sa jej manžel s chodby.

Nikto z nás sa nemohol ubrániť smiechu. Konečne sa mi trochu zlepšila nálada. Po chvíli sa predom mnou zjavil.

„To volala na teba? Fuj, ako mi odľahlo!“ povedal s vážnou tvárou a utrel si imaginárny pot z čela. Znova mi vykúzlil úsmev na perách.

„Ako sa má Milan?“ spýtal sa nevinne.

Úsmev z mojej tváre zmizol. Vtedy si Jaro uvedomil, že asi narazil na problém, vďaka ktorému ma našiel plakať na ramene v Ľubice v ich spálni. Vtedy sa v miestnosti zjavila jeho drahá polovička.

„Jarko, možno budeš mať nový prípad,“ povedala.

„Nový čo... Preboha!“ Pozrel sa so zvláštnym výrazom na mňa.

Po tvári mi prešla slza.

„Je mi to ľúto,“ ospravedľňoval sa.

„Preto bude dnes spať u nás,“ povedala Ľubica.

„To je jasné. Náš domov je ti vždy otvorený,“ zareagoval.

„Ďakujem. Ste láskaví.“

„Volal ti?“ vyzvedala Ľubica.

„Nie. Už dávno som mobil vypla.“

„Dobre.“

„Ak vám to nevadí, pôjdem si ľahnúť,“ zašepkala som. Ešte aj ten šepot bol sklesnutý.

Konečne sa mi podarilo vstať z kresla.

„Máš tam pyžamo a uterák, keby si sa chcela vykúpať,“ oznámila Ľubka.

„Ďakujem. Dobrú noc.“

„Dobrú noc,“ ozvali sa tí dvaja starostliví ľudia.

Po krátkej sprche, ktorou som sa snažila zmyť všetku tú imaginárnu špinu, nanesenú na mne manželom vo veľkej vrstve, uľahlo moje telo, zmenené vo svojom vnútri krvavou revolúciou,

do postele. Novým cieľom revolúcie bol oddych, avšak myšlienky dokázali tvrdo vzdorovať revolúcií.

Začala som rozmýšľať aj nad tým, či to všetko nie je jeden veľký omyl. Čo keď sa Milan nechcene zašpinil... o pery nejakej mrchy! Moje nervy! Takto bojovali pozitívne myšlienky s negatívnymi. Aj keď je pravdou, že negatívne myšlienky pôsobili čoraz viac realisticky. Avšak ma začali utvrdzovať v teórií, že by som si mala vypočúť jeho vysvetlenie. Nemala som len tak odísť a nevrátiť sa. Čo keď sa o mňa strachuje. Ale čoby sa strachoval, sviniar jeden! Keby sa o mňa strachoval, tak by sa zjavil na oslave.

Na druhej strane mu však situácia a možná hanba z udalostí z posledných hodín nedovolili prísť sem. Dobre vedel, že moja sestra veľmi rýchlo zistí, čo sa deje. Tiež vedel, že by urobila poriadny cirkus, len aby ochránila svoju sestričku. Taktiež je rúž len jediným dôkazom. Naozaj sa všetko mohlo stať len náhodou.

Teraz som si uvedomila, že bránim muža, ktorý ma zapudil zo svojho srdca. A stále ho milujem. Aká som len hlúpa! Uvedomujem si svoje prepadanie šialenstvu. A podľa toho aj tak budem v nasledujúcich dňoch jednať. Moje šialenstvo vyvrcholí v obrovskú pomstu. Len nech sa teší! Nech odo mňa nadobro odíde s veľkou dávkou hanby! Nech sa mu každá žena, aj tá jeho fíflena, smeje do očí!

5

Hovorí sa, že ráno je múdrejšie večera. Nepravda. Teda aspoň v mojom prípade. Toto ráno nebolo múdrejšie, skôr zúfalejšie a najničivejšie zo všetkých rán. Výčitky svedomia, zlosť a zlé myšlienky mi nedovolili spať. Keď sa nakoniec rozplynuli, tak spánku venovali z dobrej vôle až dve hodiny, keďže môj vnútorný budík ma vzbudil o siedmej. Nech je môj stav akýkoľvek, musím do práce. Z posledných síl som sa prezliekla do šiat zo včerajšej oslavy a vyšla von z izby.

„Je ti lepšie?“ zaznel sestrin hlas z kuchyne. Ona proste vie, vidí a počuje všetko.

„Trochu. Musím do práce.“

Zrazu sa sestra objavila na chodbe.

„No ja neviem... Nemala by si to dnes zabalit’?“

„Nemôžem. Očakávam jedného dôležitého klienta.“

„Aha. Tak by si sa mala trochu upraviť, aby si zapôsobila,“ povedala a ukázala na zrkadlo po mojej pravici.

Prel'akla som sa tej škaredej obludy v zrkadle.

„Tak utekaj do kúpeľne! Potom sa príd' najesť!“

„To už nestihnem. Už teraz meškám!“ zavolala som na ňu, utekajúc do kúpeľne.

Asi to už nepočula. Za päť minút som stihla nahodiť aspoň „základný náter“ na moju tvár.

Zrazu som sa ocitla v aute. O minútu sa auto nachádzalo na ceste do môjho obchodu so šperkmi v jednom obchodnom centre blízko môjho bydliska. Do včerajška aj manželovho bydliska. Ktovie, či mi nevolal? Vytiahla som z kabelky mobil a zapla ho. Nič. Teda nič mi neposlal, ba ani zmeškaný hovor tu nemám. Keby mal aspoň trochu súcitu!

Po pol hodine jazdy bratislavskými cestami a parkovania v podzemnej garáži sa pridali ešte dve minúty zrýchlenej a nebezpečnej chôdze vo vysokých opätkoch k obchodu, kde ma už netrpezlivo čakala Teri.

Teri je mladá, atraktívna plavovláska, ktorá sa rada pohybuje vo svete šperkov, a okrem peňazí potrebuje prax v tomto obore.

A to jej nikto neposkytne lepšie, ako moja maličkosť. Sama som na seba hrdá. V mojom obchode už nakupovali také hviezdy, ako...

„Už som sa zľakla, že neprídete,“ vytrhla ma zo snenia ustrašená Teri. Dnes mala na sebe šaty nápadne podobné mojim.

„Vidím, že si sa riadne na dnes pripravila.“

„To je to najlepšie, čo mám,“ povedala jemným hláskom.

„Aspoň sme perfektne zladené,“ zareagovala som, keď sa mi podarilo kľúčom uviesť do pohybu mechanizmus otvárajúci mrežu ako na stredovekom hrade.

„Dobre teda. Náš dôležitý zákazník príde o hodinu. Preto uvar kávu. Mne silnú, prosím.“

Teri sa síce na mňa pozrela s vyjavenými očami, ale nič nepovedala a išla splniť rozkaz do miestnosti za predajňou. Tiež ma pozná ako svoje topánky a vie, že keď chcem silnú kávu, tak určite sa deje niečo zlé. Moje telo, ktoré si znova spomenulo na únavu, mi ju teraz nastavilo na viac ako sto percent. sotva som sa usadila na stoličku a pozorovala pulty so šperkmi...

„...haló, ste v poriadku?“ ozval sa mužský hlas.

Otvorila som oči, ktoré uvideli mladého chalana v uniforme ochranky. Za ním stála Teri.

„Ste v poriadku?“ opýtal sa znova strážnik.

„Áno. Asi som stratila vedomie.“

„Mám zavolať sanitku?“

„Nie. To je v poriadku. Nemohla som v noci spať, tak ma to asi teraz pochytilo.“

„Dobre. Tak ja pôjdem. Majte sa!“

Ochrankár odišiel. Teri s ustrašenou tvárou ku mne pristúpila.

„Čo sa so mnou stalo?“

„Ležali ste na zemi. Nevedela som, čo urobiť, a akurát išiel Juraj, či vlastne ten strážnik, okolo.“

„Je to fešák, že?“

Teri sa usmiala.

„Po akom čase ste ma našli?“

„Asi po piatich minútach.“

„Ďakujem ti. Ideme na tu kávu.“

Presunuli sme sa do miestnosti za predajňou. Gauč urobil dobre môjmu telu. A káva tento pocit ešte zlepšila. Znova sa cítim fit.

„Káva je dobrá. Pomohla mi,“ povedala som Teri po desiatich minútach úporného ticha.

„Čo sa s Vami stalo?“

„Pozri sa. Teraz ti to ešte nebudem hovoriť.“

„Myslela som, že sme priateľky,“ zosmutnela.

„Priateľky si nevykajú!“ odsekla som hrubo.

Terin smutný výraz sa ešte viac zosmutnel.

„Preto si budeme odteraz tykať.“

Jej tvár sa odrazu rozžiarila.

„Aj tak ti nemôžem povedať, čo sa deje. Teraz nie.“

„Musí to byť pre Vás, vlastne pre teba, ťažké.“

„To máš pravdu. Ja...“

„Haló! Je niekto doma?“ ozval sa mužský hlas z predajne.

Naše prekvapené pohľady sa stretli. S rýchlou hasičov, ponáhľajúcich sa k miestu požiaru, sme už stáli znova za pultom v predajni, kde nás vítali dve mužské tváre. Tvár nášho zákazníka číslo jeden, riaditeľ a veľkej banky v tomto meste,

päťdesiatročného pána Jarovského a... to snád' nie... toho naničhodníka, toho sviniara, toho...

„Už sme sa zľakli, že ste odišli,“ povedal pán Jarovský s úsmevom. Vždy sa usmieval. U ľudí s kilami navyše je to normálne.

„Predsa by sme neutiekli pred takým vzácnym hosťom, ako ste Vy,“ poznamenala Teri.

„Ó! Vy malá lichotnica!“ pousmial sa ešte viac Jarovský.

„Ale čakali sme Vás až okolo deviatej...“

„Ja viem. Ale o hodinu máme dôležité zasadanie. Že, kolega?“ šťuchol ramenom do boku Milanovi. Ten sa len pousmial.

„Tak sa poďte pozrieť,“ povedala som, vyťahujúc spod pultu väčšiu drevenú kazetu. Po otvorení sa pred zákazníkmi zaskvel nádherný brilantový náhrdelník.

„Je to nádhera. Taká nádhera, akú si moja Ester zaslúži,“ dodal skromne Jarovský.

„Dám Vám to do darčekovej tašky? Je to grátis.“

„Samozrejme. Rád by som Vám ešte povedal mnoho pekných slov, ale musíme sa ponáhľať. Kde môžem zaplatiť?“

„Chod'te k mojej kolegyni. Ja Vám to medzitým nachystám.“

Jarovský sa na mňa usmial a podišiel k Teri. Situáciu využil Milan a pristúpil ku mne.

„Ahoj,“ pozdravil ma nesmelo.

„Prosím ťa, nehovor so mnou. Je koniec!“

„Dovoľ, aby som ti to všetko vysvetli.“

„Nechcem už nič počuť!“

„Celé je to veľké nedorozumenie. Ja...“

„Už ti neverím ani slovo! Chod' si za tou svojou...“

„Ale no tak! Predsa by ste sa nehádali o tašku,“ zamiešal sa do hádky Jarovský.

Až teraz som si uvedomila, že držím v ruke dve darčkové tašky.

„Nič sa nestalo. Len sme sa dohadovali, kde je moje auto,“ vysvetlil hádku Milan.

„Vy ste jeho žena? Teda Milan, klobúk dole! Takúto ženu by si mal diamantmi zasypávať, a nie ju tajiť. Ja som si myslel, že ste slobodný...“

Hnev v mojom tele sa ešte viac naakumuloval. Tak on ma dokonca tajil! Ďalší dôkaz, že má milenku. Mala som sto chutí mu ďalšiu vylepiť. Bolo treba však k veci pristúpiť s chladnou hlavou a hlavne bez násilia.

„Auto je v podzemnej garáži. Moje ešte neopravili.“

„Opravili. Priviezol som ti ho do garáže. Mohla by si mi dať kľúče od môjho auta?“ povedal a položil kľúče od môjho auta na pult.

Podala som tašku s kazetou Jarovskému a potom kľúče od Milanovho auta, ktoré sa nachádzali v kabelke vedľa mňa na zemi. Aspoň viem, ako sa o kabelku starám.

„Tak sa nehádajte, deti moje!“ povedal s úsmevom Jarovský a otočil sa na Milana.

„Tak pôjdeme. Dovidenia!“

„Dovidenia,“ zaznela zborovo moja a Terezkina odpoveď.

Odišli. Milan sa pri odchode neotočil. Tak to znamená, že je už medzi nami úplný koniec. Teri si to všimla a prišla ku mne. Položila mi ruku na rameno.

„Je mi to ľúto.“

„To bude dobré. Ale bude to chcieť ešte jednu kávu.“

6

Pracovný čas, aj napriek faktu, že v mojom prípade je s väčšími problémami čoraz dlhší, bol dnes krátky. A predtým mnou stála otázka, kam sa mám vrátiť. K sestre, alebo do bytu? Čo keď tam bude na mňa čakať ten...

Musím sa krotiť, aby som nespáchala niečo zlé. Vtom moje unavené telo pocítilo hlad. Ved' nebol čas ani na raňajky. A na obed zase nebola nálada. Tak je to jasné. Vraciam sa k sestre.

Moje auto stálo len pár miest od miesta, kde stálo Milanove auto. Zelené BMW. Človek by povedal, že takéto autá nemajú právo byť v servise. Tiež s nim súhlasím. Tie ceny, ktoré si vypýtajú v hocijakom servise aj za drobné opravy, nútia človeka rozmýšľať nad tým, či si to auto nezačne opravovať sám. Avšak keď som mala raz doplniť vodu do odstrekovala, tak mi nájdenie toho správneho otvoru trvalo viac ako pol hodinu. Takže radšej budem aj naďalej míňať peniaze za opravu.

„Ahoj,“ pozdravila ma sestra vo dverách.

„Ahoj. Dúfam, že neotravujem, ale asi tu pár dní zostanem.“

„V poriadku. Tu si vždy vítaná. Nie ako ten tvoj chrapúň jeden...“

„Nevolať náhodou?“

„Nie. Prečo?“

„Ale nič.“

„Že bol u teba v robote. To snád' nie je pravda!“

„Ako psychologička by si mala vedieť, že sa mi snažil celú situáciu vysvetliť.“

„Áno?“ dala Ľubica ruky v bok. „Snaží si to vyžehliť, aby nedošlo k najhoršiemu a on sa nemusel deliť o majetok. Takých kvietkov sme tu mali už neúrekom. Keby som o nich napísala knihu, ver mi, že by to bol bestseller.“

„Tak ty vieš najlepšie, čo chcel urobiť.“

„A čo ti povedal?“

„Dokopy nič. Chcel kľúče od svojho auta, lebo moje mi priniesol zo servisu.“

„A to je všetko?“ vypúlila oči.

„Ale... Bol tam so svojim šéfom ako sprievod.“

„Nič iné ti nepovedal?“ opýtala sa zúfalo, zvierajúc mi ruku.

„Chcel mi to vysvetliť.“

„Tak to už vyklop! Toto je napínavejšie ako vo venezuelskej telenovele.“

„Nenechala som ho to vysvetliť.“

Sestru pochytil amok.

„Tak ty ma tu ako strunu napínaš, a nakoniec mi povieš toto?“

„A čo?“

„Ty! Moja krv! Toto si urobila?“

„A čo ťa po tom? Je to môj manžel, nie tvoj!“ zakričala som na ňu. Takúto reakciu nečakala. Aspoň sa upokojila.

„Prepáč. Nechala som sa uniesť. Vieš, tá prax v krížení s týmito okolnosťami... Som prepracovaná.“

„To je v poriadku. Vieš, ako to môžeš odčiniť?“

„Ako?“

„Daj mi jest!“

„Jest?“ pozrela sa na mňa ako vyvalená. „Tak pod!“

Sestrin zrak sa ešte viac vypúli, keď videla, koľko toho guláša sa stratilo v mojich útrobach.

„Teda, spomínam na časy, kedy ti pol žufane bolo dosť. A teraz pol hrnca ti je málo!“

„Veď ako psychologička...“

„Nezačínaj! Viem, čo chceš povedať. Je normálne, že ženy v stavoch, ako je tento, prepadajú rôznym náladám, napríklad sa prejedajú a tak podobne. Raz som mala na sedení jednu babu, ktorá sa mesiac pribrala tridsať kíľ!“

Tak mi zabehlo z toho, čo mi povedala, že som sa skoro zadusila. Ešte šťastie, že ma rýchlo pobúchala po chrbte.

„Aspoň na niečo mám tie základy lekárstva,“ hrdila sa.

„Lubka, myslíš, že sa to skončí rozvodom?“

Lubica si prisadla bližšie ku mne a chytila ma za ruku.

„Nechcem ťa strašiť, ale inak to asi ani nedopadne. Chceš odpustiť človeku, ktorý porušil manželský sľub a nebude váhať ho porušiť znova? Ja viem, je to ťažké, ale je to tak. A ty sa báť

nemusiš! Máš tridsaťjeden rokov, si nádherná a bez detí. O teba sa budú chlapi biť!“

„Ale keď ja ho...“ Rozplakala som sa.

„Ja viem. Tak sa vyplač, moja,“ povedala a pritiahla si ma k ramenu, nech sa na ňom vyplačem. Začínam sa cítiť ako malé dieťa.

„Ľubka, som doma!“ ozval sa Jarov hlas z predsiene.

„Ahoj, zlato! Sme v kuchyni.“

„Hned' som u vás.“ odpovedal veselo.

„Veronika, bude dobre,“ zašepkala mi do ucha moja sestra a pustila ma zo svojho zovretia.

Tieto slová ma povzbudili. Cítim sa zasa trochu lepšie.

„Ahoj, ako sa máme?“ opýtal sa Jaro, keď sa zjavil v kuchyni v teplákoch a tričku.

„On sa najprv prezlečie do domáceho, a až potom ide pozrieť návštevu,“ vyčítala mu s úsmevom Ľubica.

„Veď ma poznáš,“ odpovedal, keď sa usadil v kuchyni za stolom.

„Keď už sedíš, daj si guláš.“

„Dám si neskôr. Ako sa máš?“ opýtal sa ma.

„Čo... Trochu lepšie.“

„To je dobre. Keby si chcela využiť naše služby, kedykoľvek ma oslov.“

Jeho slova ma zase uviedli do stavu veľkej depresie a plaču. Znova som skončila na ramene Ľubice. Tá sa nevraživým pohľadom pozerala na svojho manžela. Viem to. Cítim to.

„Prepáčte, mrzí ma to,“ ospravedlnil sa smutným hlasom.

„Keby si aspoň za stolom nemusel rozprávať o práci,“ vyčítala mu Ľubica.

„A o čom? Určite si aj ty rozoberala jej stav ešte skôr, než sa zjavila vo dverách,“ zareagoval nahnevane.

„Ale určite som sa nesnažila jej hned' vnútiť svoje služby! Ty už jednáš, ako keby sa išla rozvádzať!“

„Moje nervy!“ zvolal a tleskol mocne svojimi rukami. „Čo si myslíš, ako to skončí?“

„Prosím ťa, prestaň už!“ zvýšila hlas.

Jaro sa ešte viac rozohnil.

„Tak ja tu makám ako taký kôň, aby sme sa mali dobre. Hrdlo si trhám a nervy chytám, keď počujem tie neustále manželské hádky. Ja som z tej roboty už úplný debil! A ty mi tu vyčítaš, keď sa mi pošmykol jazyk a poskytol som jej svoje služby, ktoré iste ocení...“

„Ha! Že ocení! Ved' si prehral tri súdy za sebou!“ skočila mu do reči.

Jaro sa zháčil.

„No a čo? Aj to sa stane. Ale ostatné súdy som neprehral. A určite je to lepšie ako tie tvoje intelektuálne rozpravy z babami pri kávičke, ktoré nazývaš sedeniami. To je jediná tvoja robota, ktorú robíš, a ešte k tomu doma!“

„Tak už dost!“ zakričala som na nich.

„Prepáčte mi to. Ospravedlňujem sa...“ zneli ospravedlnenia zo všetkých strán, ktoré viac ako manželom smerovali mne.

„Vidím, že som príčinou vašich sporov. Odchádzam domov.“

„Ale nie! Ostaň tu! To je v poriadku...“ zneli zase vysvetlenia manželov, sediacich pri mne z oboch strán a pozorajúcich sa na mňa ako rodičia na malé dievčatko. Začala som sa smiať.

„Čomu sa smeješ?“ opýtala sa ma Ľubica.

„Ste sa hádali ako naši starí rodičia. Pamätáš?“

Po chvíli premýšľania sa Ľubica pustila do smiechu. Okamžite sa k nej pridala aj Jaro. Ten po chvíli vstal a niekam odišiel. Po minúte sa vrátil s fľašou fínskej vodky a tromi malými pohárkami. Ľubica sa pozrela na hodinky. Pozrela som sa na ne aj ja. Sedem hodín večer. Ako vidím, ideálny čas na vyhánanie zlých myšlienok a vytvárania tej najveselejšej nálady. No a čo? V mojom zlom psychickom stave by som tie myšlienky takto zaháňala hocikedy.

Desať hodín večer. Teda aspoň dúfam. Toľko som videla cez ten rozmazaný obraz predou mnou. Cez ten obraz sa mi ešte podarilo rozoznať moju opitú sestru, spiacu na ramene Jarka, a rozoznať skutočnosť, že už nesedíme v kuchyni, ale v obývačke. Asi sme to trochu prehnali.

Podarilo sa mi uchopiť pohárik s vodkou, stojaci na stolíku, na ktorom sa povalovala jedna prázdna a jedna poloprázdna fľaša vodky.

Keď som koplala obsah pohárika do seba, ovládol ma kašeľ. Zase. To automaticky prebudilo sestru a jej pobúchavanie po mojom ramene.

„Prosím ťa, už nepi toľko,“ zaznel jej hlas, dost' negatívne ovplyvňovaný množstvom alkoholu v krvi. Napriek faktu, že aj ja som mala toho v sebe dost' a moje oči sotva rozoznávali svetlo od tmy, podarilo sa mi rozumieť každému jej slovíčku.

„No a čo? Musím vyhnat' z hlavy toho... Ako sa volá?“ otočila sa moja hlava na ňu.

„Počkaj moment... Milan! Tak sa volá ten... človek.“

„Áno. Presne tak. Tak sa volá ten smrad, ktorého chcem... Ako sa to odborne povie?“

„Čo ja viem? Ja som cudzie jazyky neštudovala...“

„Vypudit'!“ zakričal Jarko, potom sa pozrel na nás, a znova zaspal.

„Nekrič!“.

„Tak ho... vypudím...“

Stratila som vedomie. Nebolo to také ťažké. Ved' predsa zlé chmúry boli odohnané. Bude to najlepší a najtvrdší spánok v mojich dejinách.

7

Hovorí sa, že alkohol je metla ľudstva. Niečo na tom bude. Tak perfektne mi ešte nič nedokázalo pozametat' mozog. Len škoda, že po zametaní tak bolí hlava. Našťastie, je to len hlava.

Znova ma môj vnútorný budík zobudil o siedmej ráno. Môj prvý pokus o vstanie z pohovky dopadol kvôli bonusu mozgového zametania, a to kolotočom, neúspešne. Druhý pokus už vyšiel, aj dotackanie sa do kúpeľne. Ešte šťastie, že poruke bola stále stena. V kúpeľni mi veľmi pomohla studená sprcha. Síce až po opätovnom reštartovaní mozgu ma napadlo, že mi budú vlasy v tom počasí schnúť pár hodín, ale na fén nebol čas.

A tu prišlo ďalšie uvedomenie. Tie šaty budem mať na sebe už druhý deň. Ešte šťastie, že sestra ma takú istú postavu ako ja. Takže som zo skrine schmatla prvé šaty, ktoré mi prišli pod ruku. Teda vlastne čierny top a biele sako. Potom nasledoval zase „základný náter“ a mohla som konečne vyraziť. Ľubica s Jarom

ešte spali. Tak ich nebudem rušiť. Aj tak ich prebudí telefón nejakého klienta.

Keď sa mi podarilo dostať sa von z bytovky vďaka sestriným náhradným kľúčom, zasiahol ma príjemný teplý vánok. Konečne sa ukázala jar v plnej paráde. Hneď sa mi zlepšila nálada. Dnes bude nádherný deň.

Nasledovala opäť polhodinová cesta autom takmer cez celú Bratislavu a opäť stretnutie s mojou oddanou kolegyňou Teri. Znova trafila ten istý vkus, ako ja. Čierny top a biele sako. Ešte šťastie, že má blond vlasy a brošňu s malým diamantom na saku. Ešte by ma začali zákazníci upodozrievať, že som zaviedla svoju módu, podľa ktorej sa to chúd'a má riadiť. Ale čo ma to napadá! Aspoň je vidieť, že sme z jednej predajne.

A znova nasledoval kolotoč káv, diskusií s Teri, zopár predajov šperkov, avšak tentoraz posilnený o vymýšľanie pomsty môjmu exmanželovi. Avšak nič také, čo by ho riadne pred všetkými ponížilo, ma nenapadlo.

Pár minút pred zatváraním obchodu mi zavolala Ľubica na mobil.

„Vidím, že si sa zabývala, aj šaty si mi vzala.“

„Prepáč. Musela som si vziať niečo iné.“

„V poriadku. Len žartujem. Mám pre teba dobrú novinu. Poviem ti ju, až keď prídeš. Dobre?“

„Dobre. Maj sa.“

Začínam sa báť sestrinej dobrej noviny. Jej „dobré noviny“ nemali tendenciu končiť dobre. Nedočakavosť mi ale nedala. Preto som chytro zatvorila obchod a autom sa ponáhľala k Ľubici.

„Ahoj. Určite si zase celý deň nejedla, však?“ pozdravila ma sestra vo dverách.

„Ahoj. Máš pravdu. Zase nič.“

„Tak si choď dať lekvárové buchty. Pred pol hodinou sa upiekli, takže sú ešte teplé. Ale tebe to rozhodne nebude vadit.“

„To nebude.“

„Tak pod! Poviem ti o tej novine.“

„Tak to som zvedavá. Jaro ešte nie je doma?“

„Ešte nie. Volal mi, že príde neskôr. Potrebuješ ho?“

„Nie. Len sa pýtam.“

Posadili sme sa v kuchyni. Ľubka mi podala tanierik a priniesla na stôl ten plech s buchtami. Vie, čo mám najradšej. Ktovie, čo má za lubom.

„Ospravedlňujem sa za ten včerajší večer. Nevie, čo to do nás vošlo.“

„Nevadí. Treba sa niekedy pohádať. Čistí to vzduch,“ odvetila som.

„Presne. Dlhú dobu sme sa nehádali. A bolo to už cítiť vo vzduchu. Len bolo treba správnu iniciatívu, aby to napätie konečne mohlo vysršať. Takže som vlastne rada, že si u nás. Teraz sme zase k sebe milší.“

„Tak to ma upokojilo. Inak ďakujem za vyčistenie mozgu.“

„To už bol vedľajší efekt uzmierovania. Len škoda, že som neodvolala moje klientky. Takže dnešné ordinovanie bolo veľmi ťažké. Na druhej strane, podarilo sa mi vybaviť niečo, čo by ti mohlo pomôcť.“

„A čo také?“

„Jedna slečna, ona je už teraz šťastne rozvedená, bola dnes u mňa na poslednom sedení. Ako sme sa tak rozprávali, tak mi povedala, ako zistila manželovu neveru vďaka súkromnému

detektívovi. Tak som sa jej opýtala, či by mi na neho nedala kontakt.

„A čo to má spoločné so mnou?“

„Keď sa budeš rozvádzať, budeš potrebovať dôkazy, aby sa súd priklonil na tvoju stranu.“

„Ale ja sa ešte nemienim rozvádzať,“ odvetila som s plnými ústami.

„Veronika, počúvaj ma! Ako sestra sestry, a odborníčka na túto problematiku, ti to vrelo odporúčam.“

„Tiež rozmýšľam nad rozvodom. Ale ja ho stále milujem.“

„A on miluje inú. Taký je život. Nenechaj sa ním manipulovať!“ zvolala a položila vizitku s menom a telefónnym číslom na stôl.

Nastalo hrobové ticho. Ľubica čakala, čo urobím. Čo teraz?

Zrazu vyšiel z môjho nosa hlboký výdych. Moja ruka, zamazaná od lekváru, uchopila ten papierik do ruky.

„Zavolám mu neskôr.“

„Dobre. Ja potom poviem Jarovi, že sa môže chystať na...“

„Nie!“ mávla som rukou. „Ešte nie. Chcem zatiaľ vedieť všetko o tajnom živote môjho manžela. Chcem mať všetko pohromade. Až potom sa rozhodnem!“

„Rob, ako myslíš. Len aby to netrvalo dlho. Len aby si to potom bola schopná ešte vykonať.“

Ľubica odišla z kuchyne. Pozrela som sa na tú vizitku. Ján Vydarený. To je meno.

„Detektívna agentúra Lupa s.r.o.“ prečítala som nahlas, pustiť sa do hlasitého smiechu.

Je to tak. Keď ich do toho zatahnem, a oni svoju prácu splnia, aj tak budem musieť pristúpiť k rozvodu. Začínam sa báť výsledkov, ktoré mi prinesú.

„Ľubka? Pod' sem!“

„Čo je?“ opýtala sa Ľubica, keď prišla do kuchyne.

„Požičiaš mi tvoj počítač? Chcem sa na niečo pozrieť na internete.“

„Je v spálni. Pokojne si ho požičaj.“

„Nebude ti vadiť, keď s ním pôjdem do mojej izby?“

„Nie. Nebude. Heslo poznáš.“